

Modificar la Llei d'Universitats de Catalunya?

Hi ha veus que, arran de la modificació recent de la LOU (Ley de Ordenación Universitaria, 2001) reclamen una modificació corresponent de la LUC (Llei d'Universitats de Catalunya, 2003). En aquest article voldria explorar les implicacions d'aquest pas i acabar amb una crida a la prudència.

La LUC va obrir el sistema universitari català tant com permetia la LOU i, en alguns aspectes, va ser molt atrevida. De fet, ens la van enviar al Constitucional, d'on finalment s'ha salvat no pas per un pronunciament d'aquest tribunal sinó perquè, fruit d'un compromís polític, el govern d'Espanya n'ha retirat el recurs d'inconstitucionalitat. No és la llei que des de Catalunya hauríem fet sense la crossa de la LOU, però va ser la millor possible atesa aquesta crossa. Per tant, si amb la nova LOU ens augmentés el marge d'actuació fóra justificat de refer la LUC. Però no és aquest, en absolut, el cas. N'hi ha prou de llegir la nova LOU i la LUC per veure que no hi ha cap (repeteix-ho: cap) aspecte desenvolupat a la LUC on hi hagi més marge. Per cert, l'exercici de llegir lleis, encara que avorrit, de vegades és recomanable. Si es fa, en el cas de la LUC, es veurà que ja va ser redactada tenint en compte que en els aspectes més tancats de la LOU podia haver-hi modificacions posteriors i, per tant, la llei es va limitar a desenvolupar els aspectes que restaven oberts i que eren importants. Tots els canvis de la nova LOU que són positius toquen als aspectes tancats (abans i ara) i, per tant, no influeixen sobre el text de la LUC. La modificació de la LUC no és necessària.

D'on ve, doncs, l'interès a obrir un procés de revisió? Potser és simplement inèrcia: si s'ha modificat la llei bàsica cal modificar la nostra. Aquesta és, diria, una posició d'un automatisme excessiu i, en tot cas, no justifica presses, ni donar importància a la qüestió. Amb alguna interpretació tècnica n'hi hauria prou.

Em permeto, en canvi, d'assenyalar tres conseqüències problemàtiques de reobrir la discussió sobre les bases legals de les universitats catalanes:

■ La LUC avui és una llei jurídicament neta i sòlida, una llei sobre la qual es pot construir amb confiança. Qui ens assegura que una nova llei no acabarà un altre cop al Constitucio-

nal? Hi ha qui té moltes ganes de replantejar la qüestió de la llengua, la dels catedràtics contractats o alguna altra.

■ En el món universitari cada procés de discussió d'una nova llei ha desfermat les reivindicacions dels diversos sectors i ha activat una dinàmica de compromisos i concessions, sovint de natura molt corporativa. Tornarà a passar. Les reivindicacions són ben conegudes i si ara no són a primera línia és perquè no fa falta. Apareixeran quan comenci la confecció d'una nova llei. És cosa segura.

■ A les universitats, és clar, els preocupa el finançament. I encara que no fa ni un any que s'ha arribat a un acord, els equips directius de les universitats es trobaran obligats, per la lògica interna del procés, a plantejar la necessitat que la legislació que voti el Parlament inclogui clàusules econòmiques. I ens podem trobar així en un atzucac, i potser un conflicte, artificial i innecessari.

En resum: atesa la situació legal, política i universitària, no hi ha marge per a millorar la LUC. Si reobrim la qüestió només podem quedar-nos on som o retrocedir. En tot cas, és segur que si l'obrim no sabrem com el tancarem. Paga la pena? No valdria més, si hi ha tant per fer (Bolonya, Lisboa...) deixar reposar les lleis i no distreure's amb reformes que en el millor dels casos no fan falta i en el pitjor són perilloses?

UPF i Barcelona GSE